

„Waarom?” zei de sersant.

Nou, voor al die dames en heeren hier. Dat's toch allemaal van de aller-eerste grootheid, en die kijken er toch ook naar.

„Dat hoort zoo”, zei de sersant.

Nou, zei ik, vooruit dan maar, ik kan er wel tegen.

Nou, maar toen verder:

Nou had je daar vóór op het tooneel, daar zat de officier, maar die wou van de heele vroolijkheid niks weten. Die zat er bij alsof het hem niet aanging.

Ik zeg tegen de sersant: wat scheelt die kerel?

„Hij treurt om zijne beminde,” zei de sersant.

„Wat!?” zeg ik „Die schrale juffrouw? Ik kan het me niet begrijpen. Daar is nou bij al dat jonge volkje dat daar aan het springen is, geen een, of ik had haar liever, dan die magere langwerpigheid, die daar straks van haar eigen viel.

Ja, zei de sersant, — en dat zul je nu toch zien, daar trouwt hij mée.

Nou, en het kwam uit ook. Toen we om half twaalf de komedie uitgingen, waren ze goed en wel getrouwd en de koningin zong het hardst mee op de bruiloft.

„Zulke vrouwen zijn toch veranderlijk zei ik tegen de sersant.”

Ja, zei hij, dat's te zeggen, maar ze heeft er nou een van haar eigen —; dat was die eene lange, die op het laatst naast haar stond, een vroegere minnaar, onverwachts uit den strijd teruggekeerd. — Dat staat in de explicatie.

Zoo, zeg ik, nou dat moet dan maar zoo wezen. Maar nou wou ik toch wel wat te drinken hebben.

Ja, zei de sersant, ik ben ook erg droog in mijn keel.

Dat komt van de warme lucht in zoo'n zaal, zei ik.

En toen keken we elkaar aan en ik kneep mijn linker oog dicht en we begonnen allebei te lachen.

Nu, zeg ik, toen we wat te pakken hadden en er mee bezig waren, het is mooi zoo'n komedie, maar wat moeten we nu morgen doen?

Morgen moeten we ons portret laten maken, zei de sersant.

Neen, zei ik, dat doen ik niet.

Waarom niet? zei de sersant.

Omdat ik altoos ruzie krijg met die kerels, want die gooien met je om als of je een stuk oud hout bent. Dan moet je je hoofd zóó draaijen, en dan weer zóó, en het eind van de historie is toch, dat je op zoo'n portret er uit ziet als een koe op z'n zondags.

Nou, maar daar was niks aan te doen, de sersant moest z'n zin hebben en den volgenden dag stapten we naar zoo'n portrettenkerel.

„Hoeveel neem je voor de twaalf?” vroeg ik hem dadelijk.

„Zóóveel”, zei die. — „Nou, zeg ik, vooruit dan maar. Maak er dan maar vier-en-twintig van de sersant, dat komt op hetzelfde neer.”